

Mesiac Provence

GILLIAN HARVEY

Ljndeni

Mesiac v Provence

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gillian Harvey
Mesiac v Provence – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mesiac
Provence

GILLIAN HARVEY

Mesiach
v Provence

Z angličtiny preložila Nina Vlhová

Ljndeni

Na pamiatku Katherine Harvey (1957 – 2023)
Bola si žiariacim svetlom.

Nicky si oslobodila ruku od rukoväti. Ťažká taška, ktorú zošuchla na zem, zvrila prach. Od ťahania po dvoch schodiskách mala dotlačené nohy. Ale bola tu. Skutočne dorazila! Eufória z toho, že sa dostala až sem, sa zrazu zmenila na únavu. Zvalila sa na posteľ a vytiahla mobil, aby dala Jenny vedieť, že to zvládla.

„Tak som v Provence!“ oznámila.

„A?“ zareagovala Jenny.

„A čo?“

„A,“ pokračovala jej priateľka trpezlivo, „aké to tam je? Myslíš, že to tam zvládneš?“

Nicky cítila vlastný dych, bol priam horúci a lepkavý. Rozhliadla sa po obrovskej miestnosti: drevené panely s uzlami s drobnými dierkami, odvážne potlačené tapety, ktoré rokmi vybledli, pavučiny pradávnych pavúkov, ktoré v rohoch tvorili strašidelné siete. Do okna opakovane buchla veľká mucha. Nicky k nemu pristúpila s mobilom stále prilepeným k uchu a otvorila ho dokorán.

Po niekoľkých neúspešných pokusoch sa mucche podarilo oslobodiť a vzniesla sa k jasnej oblohe. Nicky si predstavila, že aj

ona sa naučí vznášať. *Mohla by som byť ako ty*, pomyslela si, keď sledovala čiernu bodku, ako sa rúti k obzoru. Vážne si práve vzala za svoj vzor obyčajnú muchu?

„Ale áno. Azda to tu zvládnem.“ Prešla rukou po parapete, ale ihneď to oľutovala. „Je to krásny penzión, aj keď jednoznačne potrebuje oprášiť.“

„Bože, prach, je tam toho. Poriadne to všetko prebehneš mokrou handrou, a je po probléme!“

„Verím ti.“

„A posteľ s baldachýnom?“

„Áno, sú tu aj posteľ s baldachýnom.“

Nicky sa pri pohľade na obrovskú posteľ a pri predstave, ako sa do nej ponára, cítila trochu zvláštne, nemiestne.

„Pozri, bude s tým všetkým veľa práce, to viem naisto. A ja sa budem snažiť, ako najlepšie viem. Dúfam, že to nepokazím.“

„Nebud' smiešna.“ Kamarátka sa rozosmiala. „Nicky, si tá najschopnejšia žena, akú poznám. Väčšina ľudí... Tak tí by sa po tom všetkom, čo sa ti stalo, zrútili. Ale ty si tvrdo pracovala na tom, aby si dievčatá podporila a postarala sa o ne. A pozri, ako si to skvelo zvládla! Máš dve dcéry, ktoré stoja na vlastných nohách. Chloe má vlastný start-up, preboha, a Amy vo voľnom čase behá maratóny, keď práve nevychováva tvoje rozkošné vnúča... Stavím sa, že nie je nič, čo by si nedokázala, keď sa do toho pustíš.“

„Nič, čo by som nedokázala, hovoríš?“

„Nič.“

„Možno okrem šnúry?“ Nicky si spomenula na pomerne intenzívnu hodinu jogy, ktorú nedávno s kamarátkou navštívili.

„Ach, to je niečo iné, roznožky a šnúry sa preceňujú. Takými to nepodstatnými vecami sa zaoberajú len učitelia jogy a úchylní muži na Tinderi. Čo sme v osemdesiatych rokoch?“

„Máš pravdu,“ povedala Nicky a pocítila, ako sa začína usmievať. „Zvládnem to... Aspoň myslím.“

„To je jasná vec, viem, že to zvládneš!“ V Jenninom hlase sa tiež objavil úsmev. „A nehovorím to len tak. Neodporúčila by som ťa, keby som si nebola istá, že na tú prácu máš. Toto je tvoja veľká druhá šanca, Nicky. Tvoj čas zažiť. Nemyslíš, že si ju zaslúžiš?“

„Vďaka. Hádám sa obe presvedčíme, že máš pravdu.“

Keď zavesila, skúmala svoj slabý odraz v malom okne: príznak jej hlavy a trupu sa prekrýval s francúzskym vidiekom, s jeho mozaikou zelenej a hnedej farby a so žltou slnečnicového poľa v diaľke. *Včera St. Albans. Dnes Provence. Zajtra celý svet*, pomyslela si. Možno, len možno, to bude skvelé.

Nemohla sa dočkať, kedy si prezrie zvyšok penziónu a zistí, do čoho sa to vlastne pustila. Ale majiteľ Robert ju po jej príchode neprívitál. Namiesto neho jej otvoril starší sused, ktorý sa energicky oháňal kľúčom, a ukázal jej cestu do izby. „*Monsieur Robert*, vraj mu je ľúto,“ povedal jej smutne, „ale čoskoro aj on príde, dobre?“ Nebolo to privítanie, aké Nicky očakávala. Stavím sa, povedala si, keď ťahala kufor po dvoch drevených schodiskách smerom do podkrovia, že Alex Polizzi sa takýmito záležitosťami nemusí zaoberať.

Keď prvýkrát vstúpila do kamennej budovy, ktorú predtým videla len na obrazovke, pocítila akési malé zakolísanie. Na informačnom liste, ktorý dostala, bol penzión opísaný ako „penzión – *Chambre d'Hôte* – s krásnymi hostovskými izbami aj s raňajkami v srdci slnkom zaliatej Provence“. A možno kedysi aj bol. Ale opis zjavne napísal niekto so slabým zrakom alebo ho skopíroval z brožúry spred desiatich rokov.

Musela by využiť všetky svoje dizajnérске schopnosti, ktoré tak dlho ležali bokom, aby sa toto miesto čo i len o trošku zmenilo. A len dúfala, že si na plecيا nenaložila viac, ako bolo v jej

silách. Položila telefón na stôl a prešla k starožitnej komode, kde bola na podnose položená malá modrá kanvica a milá porcelánová šálka s tanierikom. V košíku vedľa šálky ležali jednotlivo zabalené sušienky a niekoľko kúskov horkej čokolády: na každom štvorčeku obloženom fóliou bolo napísané čosi, o čom predpokladala, že je to názov miestnej cukrárne. Možno majiteľ predsa len nie je taký zlý. „Nuž, Steve,“ povedala len tak do prázdna, keď sa kanvica zachvela životom, „zaujímaloby ma, čo si o tom všetkom myslíš.“

Keď jej Jenny pred dvoma týždňami zavolala, aby si dohodla stretnutie s ňou na káve s koláčom, Nicky si od toho nesľubovala nič viac ako dávku kofeínu a hodinový rozhovor o Jenninom manželovi Jacobovi a jeho neschopnosti buď zložiť záchodovú dosku, alebo sa pri jej používaní trafiť do cieľa. Ale takmer hneď po príchode vedela, že sa deje čosi nezvyčajné. Predovšetkým preto, lebo zvyčajne meškajúca Jenny prišla ešte pred ňou. A po druhé preto, lebo za dvoma obrovskými horúcimi čokoládami so šľahačkou a hromadou mafinov, pod ktorými sa prehýbal stôl, svoju kamarátku takmer nevidela.

„Čo sa deje?“ spýtala sa varovne, prezerajúc si dobroty pokladané medzi nimi.

„Musím ťa požiadať o obrovskú láskavosť,“ povedala Jenny a prehodila si cez plece svetlé vlasy. Tie sa jej ako vždy poslušne usadili na chrbte tak uhladene, akoby boli vycvičené.

„Bože, čo si zase vyviedla?“ Nicky si pritiahla stoličku bližšie a počastovala kamarátku posmešným pohľadom, keď si sama začesávala svoje neporiadnejšie ryšavé vlasy do chvosta. „Nie,

nehovor mi to, budem hádať. Nabúrara si Jacobovo drahé auto? Nie, počkaj, pridala si sa k nejakej sekte a potrebuješ, aby som ťa z nej dostala?“

„Prečo si myslíš, že som niečo vyviedla?“ odpovedala Jenny koketne a zažmurkala.

Nicky sa na ňu pozrela. „Na mňa mihalnice nefungujú, pamätáš?“ poznamenala.

„Ó áno, zabudla som. Vychovala si dve dievčatá,“ zažartovala Jenny. „Ale v každom prípade sa tentoraz mylíš. Možno som to nemala nazývať láskavosťou. Poviem to inak. Rada by som ti ponúkla životnú príležitosť.“

„Prečo ma to ešte viac znervózňuje?“ spýtala sa Nicky s úsmevom, odlomila si kúsok z jedného z mafinov a strčila si ho do úst.

Jenny sa usmiala. „Je to vlastne... Je to naozaj obrovská príležitosť.“

„Počúvam, hovor...“ Nicky sa naklonila dopredu so šálkou v ruke.

„Veď vieš, na akom projekte práve pracujem...“

„Myslíš televíznu reláciu *Zachráňte ma*, začal som podnikat' v Európe a nemám potuchy, čo ďalej?“

„Myslím, že teraz už sa to volá *Veľkolepé premeny chátrajúcich penziónov*,“ opravila ju kamarátka s úškrnom. „Oveľa chytľavejšie, nemyslíš?“

„Áno, relácia, v ktorej premieňate britské penzióny po celej Európe.“

„No, na začiatok len vo Francúzsku. Ale ak bude formát fungovať... To bude čosi.“

„Hmm... Dobre, povedzme, že si sa o tom možno raz alebo dvakrát zmienila,“ odvetila Nicky a nabrala si do úst trochu šľahačky. Ako sa Jenny sama vyjadrila, táto šou mala byť vrcholom jej kariéry. Desať upadajúcich hotelov a penziónov roztrúsených

po celom Francúzsku malo prejsť kompletnou premenou, ktorú mali vykonať experti na podnikanie.

Ten, u koho sa vyhodnotí, že podstúpil najvýraznejšiu premenu, potom vyhrá peňažnú odmenu, zatiaľ čo „odborník“, ktorý premenu navrhol, získa reklamu a raketový postup vo svojej kariére. Jenny ako vedúca pracovníčka televízie a producentka tento nápad roky neúspešne presadzovala, ale keď ho zrazu prevzal mladý, vychytený režisér, nápad dostal zelenú.

„Vidíš,“ povedala Nicky priateľke, keď jej tá oznámila, že sa to podarilo, „hovorí sa, že niečo je staromódne, ale daj tomu dosť času, a zrazu to bude opäť vyzeráť ako nové.“

„Najmä pre niekoho, kto sa narodil až v deväťdesiatych rokoch ako Nathaniel.“

„Presne tak. Staré je dvakrát nové.“

„Dobre, ale jeden z expertov – poznáš Hamisha z relácie *Pimp your Pool House*? Určite áno,“ pokračovala Jenny.

„Toho bláznivého?“

„My máme radšej slovo excentrický... Ale áno. Je šialený. Objednala som si ho na jednu z nehnuteľností. Ale zlomil si nohu, takže, pravdaže, nemôže.“

„Au, chudák.“

„Chudák? Skôr hlupák. Zrejme sa pošmykol na lepkavom tanečnom parkete v Liverpoole. Vraj ho museli priam zoškrabovať zo zeme, keď ho viezli do nemocnice.“

„To je nechutné.“

„Máš pravdu.“

„Nezdá sa však, že by si s ním nejako zvlášť súcitila.“

„Necítim voči nemu súcit, vôbec,“ odvetila Jenny a odložila lyžičku. „Ten blbec a jeho tančky ohrozili celý program, kvôli nemu sme teraz v štichu!“

„Ajaj, Jenny.“

„Viem.“

„Zachovávajme vždy nadhľad, pamätáš.“

„Jasné, áno, áno. Veď práve to je jedna z mojich silných stránok, moje kúzlo.“

Obe priateľky sa na seba usmiali.

„Ale o akú láskavosť tu ide?“ spýtala sa nakoniec Nicky. „Nie som nejako extra dobrá v operáciách nôh...“

„No, hovorila som s riaditeľom a vraj potrebujeme urýchlene zohnať niekoho iného... A padlo tvoje meno!“

„Moje meno?“

„Áno.“

„Práve moje meno... padlo? Čože?“

„Tak dobre. Povedala som mu, že mám kamošku s dokonalým vkusom, ktorá pracuje ako interiérový dizajnér a poradca na podnikanie, a spýtala som sa ho, či by do našej relácie nechcel obsadiť práve teba.“

„Ale... Čo?“ Nicky cítila, ako sa jej realita mení, akoby sa zrazu ocitla vo sne. To musí byť vtip.

„V každom prípade bol nadšený. Povedal mi,“ pokračovala Jenny, „aby som do toho išla.“

„Ja... Ja...“

„Takže ideš!“ vyhlásila Jenny rozhodne. „Však to urobíš? V relácii nahradíš toho chlapíka ako interiérový dizajnér a všestranný poradca na podnikanie!“ dodala s úsmevom a víťazoslávne si do úst vložila obrovský kus čokoládového mafinu. Oči jej tancovali vzrušením, akoby očakávala, že Nicky vyskočí na stôl a bude na ňom od radosti tancovať. „Pomysli na to: budeš ďalší Alex Polizzi.“

„Kto?“

„Veď vieš! Hotelový inšpektor. Chodí kontrolovať prestieranie a vychytáva zatúlané chlpy v sprchových odtokoch.“

„Vážne?“ Nicky takmer vyprskla horúcu čokoládu Jenny priamo do tváre. „Chceš, aby som nahradila Hamisha Clarka Robertsona?“

„No... Áno.“

„Naozaj si sa zbláznila?“ Nicky pocítila, ako jej hornú peru zalial pot, a utrela si ho. „Nemám žiadne skúsenosti. Nikto nevie, kto som... Nikdy som... Nikdy som... Nikdy som...“

„Nie, počúvaj. Vypočuj ma. Moderuje to nádherný Ryan Camberwell a v šou je veľa rôznych nehnuteľností. S rôznymi odborníkmi. Niektorí sú známi, iní menej známi. Ale to je v pohode. Každému z vás pridelia nehnuteľnosť a vašou úlohou je tam ísť, ohrňať nos nad kobercami, radiť im, aby si účtovali viac, znížili náklady, a podobne. A dostanete peniaze, aby ste to všetko zlepšili. Aby ste majiteľom pomohli dostať sa späť na zem.“

„Ale...“

„Je to tvoja práca snov!“

„Vieš, možno niekedy v minulosti bola. Ale teraz... Ja som...“ Nicky sa odmlčala.

Jenny až príliš dobre vedela, ako sa Nickine túžby zmenili a prečo. Teraz sa naklonila dopredu, jej oči boli zrazu vážne. „Presne tak! Je to predsa príležitosť, o akej si kedysi snívala.“

„To áno,“ odvetila Nicky a cítila, ako ju na čele štípe pot. „Ale...“

„A nehovor mi žiadne hlúposti o tom, že si príliš stará,“ dodala Jenny. „Ty si len sotva typická babička.“

„Nechcela som hovoriť o tom, že som stará,“ bránila sa Nicky. V každom prípade bola vo svojich štyridsiatich deviatich rokoch len o dva roky staršia ako Jenny, hoci nedávno privítala na svet prvé vnúča.

„Nemyslela som si, že si už tak brúsiš zuby na kombináciu bėžovej bundy a nákupného vozíka.“

„Nie.“

„Ani na natáčky.“

„Vlastne mám nejaké natáčky.“ Nicky sa usmiala. „Ale myslím, že skôr ide o instagramový efekt, ešte to nie je level modrovlasej babičky.“

„To rada počujem.“

„Ale veď internet je plný dizajnerských guru a expertov na podnikanie. Prečo ste do relácie nevybrali kohokoľvek z nich?“

„Ale no tak.“ Jenny prevrátila oči. „Áno, mohla som niekoho nájsť na sociálnych sieťach. A vieš, že by mali niečo, čo ty nemáš.“

„Presne tak.“ Hoci si to Nicky hovorila sama, teraz pocítila malý záchvev sklamaní, keď počula potvrdenie svojich pochybností od kamarátky. „Skúsenosti. Tie mi chýbajú určite.“

„Nie. Sebavedomie! Dočerta, dievča, veď máš diplom z interiérového dizajnu a skúsenosti s podnikaním v plnom rozsahu. Nie nebudem brať ako odpoveď. Internet je totálne zaplavený balastom, ľuďmi, ktorí si robia obrovské promo a pritom sú to úplní diletanti. S maturitnými vysvedčeniami a hŕstkou čarovných fazuliek si pokojne trúfnu na prácu generálneho riaditeľa. Ale nemajú na to. Iba sa nafukujú. Ale ty...“

„Ja?“

„Áno! Nicky, keby si mi nepomohla s novou kuchyňou, skončila by som s tými príšernými laminátovými skrinkami, ktoré sa mi vtedy tak páčili.“

„Hej. Možno...“

„O tom niet pochyb, zlatko. No tak, kde je ten tvoj začínajúci dizajnerský duch?“

„Myslím, že tieto sny zapadli prachom už pred desiatimi rokmi prachom,“ odpovedala Nicky a pomyslela na škatuľu s inšpiratívnymi plagátmi a obrázkami v podkroví. Vyblednuté sny. „Tieto moje dni sa skončili. Už som za zenitom. Som odumretá rastlina.“

„Ale nebuď hlúpa,“ povedala Jenny. „Mala si pauzu, to je všetko. Napokon, z odumretých rastlín je kompost, a z kompostu vyrastie tá najlepšia úroda! Aspoň to mi hovoria moji kamaráti záhradkári.“

„To naozaj?“ hlesla Nicky.

„Stačí troška kompostu, štipku hnojiva a... Puf!“

„A to hnojivo je v tejto metafore čo?“

„Práve sa naň pozeráš!“ odvetila Jenny víťazoslávne.

Pre Nicky bolo ťažké nezasmiať sa. „Práve si sa doslova prirovnala ku konskému hovnu,“ podotkla. „Ty mi asi fakt chceš dohodiť tú prácu.“

„Pravdaže chcem.“

„Ale moje schopnosti... Teda to, čo z nich zostalo, asi nebudú stačiť. Možno tam budem do kamery tárať samú omáčku.“

„Zlatko,“ zareagovala Jenny. „Ja prahnem po tvojej omáčke. To je práve to, čo tá relácia potrebuje. Tvoje delikátne omáčky.“

„Fakt?“

„O tom nepochybuj.“

„A to je... dobré, že budem len tak trepať?! Je to naozaj... niečo, čo televízia ocení?“

„Áno! Len si to predstav! Keď to urobíš správne, môžeš sa stať ďalším Laurenceom Llewelynom-Bowenom.“

„Nie som si istá, či je to kompliment...“

„Dobre, tak teda niekto viac sexi. Čo povieš na Kelly Hoppenovú? Tie jej zabijacké podpätky...“

Zasmiali sa. Nicky sa napila horúcej čokolády, aby získala chvíľu na premýšľanie. „Takže,“ povedala nakoniec, „ak ti urobím túto láskavosť...“

„Chceš povedať *využiješ túto príležitosť*.“

„Dobre, áno, príležitosť. Povedzme, že ju využijem. Kedy sa to začína? Ako dlho sa musím pripravovať? Potrebovala by som si

urobiť nejaký prieskum, pozrieť si staré relácie o predaji nehnuteľností, vytvoríť si nejakú predstavu o tom, čo by som mala robiť.“

Jenny sa zrazu začala zaujímať o čerešničku na jednom z mafinov. Upriamila zrak na stôl. „Vlastne sa to začína o dva dni.“

„Čože? O dva dni? Ty si sa naozaj zbláznila? Mám prácu... A...“

„To všetko viem.“ Jennina ruka sa preplazila po stole ako užovka a pevne zovrela Nickinu dlaň. „Ale potrebujem niekoho, komu dôverujem... Niekoho, o kom viem, že v ňom mám... priateľa.“

Na Nicky hľadeli jej modré oči lemované kajalovou očnou linkou.

„Ja ne...“

„A tiež som si pomyslela, že už je konečne načas, aby si urobila aj niečo pre seba,“ skočila jej do reči Jenny.

„Čože?“

„Vieš, bola si úžasná. Naozaj. Keby bolo po mojom, nakrútili by sme dokumentárny film celý o tebe a o tom, aká si silná a ako si sa od Stevovej nehody pozviechala. Na tvojom mieste by som jednoznačne nedokázala byť taká silná! Ale ty si dokonalá inšpirácia!“

„Vďaka. Mám pocit, že...“

„Naozaj si nemyslíš, že teraz je rad na tebe?“

Nicky si povzdychla. „Pozri, znie to úžasne,“ povedala, zdvihla mierne vychladnutú čokoládu a napila sa. „Ale dva dni, to jednoducho nemôžem... A ako dlho sa nakrúca?“

„Mesiac.“

„Mesiac! Nemôžem predsa nechať svojho zamestnávateľa tak...“

„To som už vyriešila,“ prerušila ju Jenny vzrušene.

„Čože?“

Jennin úsmev trochu pohasol. „No, hovorila som s tvojím šéfom... Zaplatíme mu, samozrejme. Si len na čiastočný úväzok,

takže je to celkom v pohode, televíziu to nezruinuje. A...“ Jej hlas sa pod Nickiným pohľadom trochu zlomil.

„Mimochodom, je to od teba dosť opovážlivé.“ Nicky zdvihla obočie.

„Ale veď ma poznáš! Nikdy som sa nezdržiavala, vždy idem rovno na vec. A ty si to zaslúžiš, Nicky, naozaj si to zaslúžiš.“

Chvíľu sa na seba pozerali.

„Čo ak to úplne pokazím?“ spýtala sa Nicky potichu.

„Nepokazíš.“

„Čo ak budem mať pred kamerou trému a nedokážem nič povedať?“

„Nebudeš. A moderuje to Ryan Camberwell, ten ťa povzbudí.“

Nicky sa odmlčala, šálku si oprela o spodnú peru. Čo môže stratiť? Jej práca ju počká, kým sa vráti. A poskytnúť malé poradenstvo malému penziónu pravdepodobne zvládne. Len tam budú kamery... Na ne by si musela zvyknúť.

Ale Jenny mala pravdu. Pred Stevovou nehodou mala Nicky sny. Možno nie o televíznej relácii, ale o úspechu snívala určite. Namiesto toho však len sledovala, ako jej najlepšia priateľka hviezdí v rôznych televíznych spoločnostiach, a ona sama vychovávala dcéry a pracovala. A to bolo všetko, na nič iné čas nezostával. Bolo to tak správne. Ale možno je teraz načas skúsiť niečo iné.

„Dobre... Idem do toho!“ Ťažko sa jej verilo, že tie slová vyšli z jej úst.

„Áno!“ prikývla Jenny a triumfálne odlepila papierový košík od druhého mafinu. „A vďaka Bohu za to. Odľahlo mi.“

„Vďaka Bohu? Až takto to prežívaš?“

„Áno. Lebo som im už povedala, že to berieš.“